

Részesen lenni a korszellemnek

Bucsi Réka először a *Symphony no. 42* animációs rövidfilmjével tűnt fel 2014-ben. A film hat jelölést és nyolc díjat kapott. Ezt követte a *LOVE* 2016-ban, amely többek között nyert a *RiverRun* Nemzetközi Filmfesztiválon és felkerült az *Oscar-shortlistre* is. Neki köszönhetjük, hogy a február 14-én induló Berlinálén ismét láthattunk magyar animációs filmet – a *Solar Walk* mellett díjakról és jelölésekről, hangokról és színekről, hazai és nemzetközi tendenciákról beszélgettünk.

SZERZŐ: Gurubi Ágnes

Kevés interjút találtam, amit veled készítettek, pedig azt gondolnám, hogy a *LOVE* című animációs filmed sikerei után a csapból is te folyasz.

A külföldi sajtóban több cikket lehet találni rólam, az itthoni médiában inkább mininterjúk készültek velem.

Mi lehet ennek az oka? Nem gondolom, hogy nem kíváncsi rád a hazai közönség.

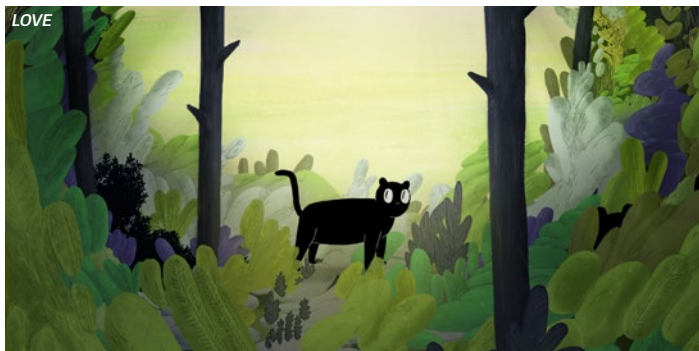
Örülök, ha megkeres egy magazin, de az tény, hogy pár perces tévés reggeli műsorok felkérésére nem szeretek igent mondani. A mostani filmem, a *Solar Walk* Dániában készült, dán anyagi támogatással, és még az ismerőseim egy része sem tudta, hogy bejutottam vele a Berlináléra. Az itthoni sajtóban szinte alig jelent meg a hír, ezt azért kicsit sajnálom.

Hogyan került Dániába ez a projekt?

2017-ben egy dán város, Aarhus volt Európa Kulturális fővárosa, sok pénzt költöttek kulturális projektekre. Ennek keretén belül született meg a *Solar Walk*, ami eredetileg egy 50 perces film, amit az Aarhus Jazz Orchestra turnéja során a zenekar mögött vetítettek. A *Solar Walk*ot ne koncertvizuálként képzeljük el, nem egy háttérvetítésről van szó, hanem egy konkrét filmről, amit élő zene kísér. A Berlináléra viszont egy húsz perces verzióval nevezünk.

A filmjeidben nagy szerepe van a hangnak. Élmények, hangulatok idéződnek fel, pusztán a hangok hatására. Hogyan dolgozol, miként képzeljük el a munkafolyamatot – először megszületik benned egy kép, és utána a hang hozzá?

Az alkotói folyamat legfontosabb része számomra, hogy élvezzem, amit csinálók, hogy felismerjem, mi okoz nekem örömet: tudnom kell, hogy miben vagyok jó, és mi az, amit inkább ne erőltessek. Az animáció kivételes abból a szempontból, hogy itt az ele-

jén születik meg a legkreatívabb döntés, az úgynevezett picture lock, amikor elvileg már a kép nem kerül módosításra. Itt ér véget a kreativitás nagyobb része, én ezt egyedül szeretem véghezvinni. A *Symphony no. 42* esetében kicsit más volt a felállás, mert egyedül találtam ki a vizuális ötleteket, de az összerendezés során megkértem Lukács Péter Benjámint – aki egyébként az összes filmem zseniális hangmestere –, társuljon be, és járuljon hozzá a munkához, amiben a je-lenteket összekötjük a hangj

mi érdekel a dramaturgián vagy a ritmuskezelésen belül, hogyan ábrázolok karaktereket, ami nem csak a vizuális megjelenést jelenti, mi számomra a dialógmentesség vagy a minimalizmus, elkezdtem megérezni, mit szeretek, mi neveltet meg. Gyakran látom, hogy egy író vagy egy rendező érdekelt egy témában, de kicsit hiányzik a fókusz, ami arról szól, hogy milyen ember az illető. Nekem mindig azok a dolgok tetszenek, legyen szó lineáris narratíváról vagy egy kísérleti filmről, amikor

de az egy év nagyon sok idő, amíg elkészítem őket, és ezalatt én is változom, máshogy látok dolgokat.

A díjak és jelölések mennyire inspirálnak? Megnyílnak előtted bizonyos ajtók?

A *Symphony no. 42* kapcsán elért sikerek után azt gondoltam, hogy könnyű lesz a LOVE-ra pénzt szerezni. Hát nem volt az! Egy Oscar shortlist egyértelműen megbobta az esélyeimet, de például a Berlinálé nem volt elég. Itthon szinte teljességgel kiszámíthatatlan, hogy mire adnak pénzt és mire nem, ráadásul Magyarországon egy hely van, ahová lehet pályázni rövid animációs filmmel. Nekem éppen ezért nagyon fontosak a jelölések, a díjak, mert ezeken az eseményeken ismerkedhetek meg producerekkel, forgalmazókkal, kurátorokkal, de az alkotókkal való találkozás a legizgalmasabb. Szerintem kikerülhetetlen, hogy a nemzetközi szakmát ne ismerje egy alkotó, muszáj kimenni külföldre, ez az egyik dolog, ami talán leginkább tágitja az ember látókörét.

Én nem hiszek abban, hogy egy barlangban ülök és animálok.

Szeretek részese lenni a korszellemnek és szeretem, ha hatással vannak rám a kortársaim.

asszociációkkal. A LOVE-nál utólag készült el a hang. Szeretek már a folyamat elejétől kezdve hangban gondolkodni, szerintem az animációban nagyon domináns szerepet játszik.

Kik vagy mi segített a saját hangod megtalálásában?

Szó sincs arról, hogy én elsőévesként a MOME-n már tudtam, hogy mit akarok. Sőt! Végigjártam az alap- és a mesterképzést, és az utolsó két év alatt kezdtem azt érezni a *Symphony no. 42* készítése közben, hogy

azt érzem, hogy az alkotó tükröződik a munkájában, és nincsen semmilyen modulus, vagy erőltetett része az alkotásának. Ezt baromi nehéz elérni. Én is átélem, hogy egy munkára egy évvel később azt mondom, hogy na, ezt meg ezt nem kellett volna beleraknom. Sok filmes van így körülöttem, hogy nem bírják már nézni a saját filmjeiket, mert csak a hibát látják. Ezért nem ülök be például a LOVE vagy a *Symphony no. 42* vetítésére, mert bár szeretem ezeket a filmeket és büszke vagyok rájuk,